SORIN CERIN

VISE

-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Vise – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Vise : poeme filosofice / Sorin Cerin. - Bucureşti :
Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-081-6

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-081-6

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- VISE -
-Poezii filozofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- VISE -
-Poezii filozofice-

SORIN CERIN
- VISE -
-Poezii filozofice-

1) Sângele Timpului meu

Îți zăresc Orizonturile zăpezilor imaculate,
din Ochii tăi,
Fericire,
numai prin părul Dorințelor deșarte,
legate în coc de Suspine,
spulberate de Vânturile reci,
ale Inimilor,
ce pulsează prin piepturile străzilor pustii,
ale Gândurilor,
tatuate cu resemnarea Privirilor,
încleștate într-o tuse tabagică,
de Vise neîmplinite,
ce au mai rămas de fumat,
printre degetele Întrebărilor fără sens,
care-au ajuns să-și găsească locul,
numai prin Scrumierele Amintirilor,
în cenușa cărora,
îmi nădușesc Zilele fără adăpost,
ce sunt unica avere,
care mi-a mai rămas,
de cheltuit,
prin plămânii Absurdului,
pe care-i respir,
de fiecare dată,
chiar și atunci,
când caut Lumina Divină,
pe aripile căreia vreau să prind,

ultimul zbor,
către mine însumi,
fiind acel Suflet,
pe care nu l-a cunoscut,
poate Niciodată,
Creația,
a cel ce cred că sunt,
scris cu Sângele Timpului meu,
pe fruntea Destinului,
atât de străin de propriul Sine,
încât am ajuns să nu mai pot face diferența,
dintre Noapte sau Zi,
atunci când sap fără voia mea,
prin Cimitirele de Cuvinte,
mormântul Eternității unei Clipe,
care ne-a unit,
undeva-cândva,
Iubire.

2) Oftat

Atât de departe de mine,
m-am rătăcit,
pe fruntea încruntată a Disperării,
unui Timp al Nimănui,
din care mi-am clădit,
Visele găzduite și acum,
de Zilele fără adăpost,

ale Iluziilor Vieții și Morții,
care mi se servesc,
de către Zorii Singurătății,
de mine însumi,
cu fiecare Oftat,
prin care ajung să mă întreb,
dacă am fost pierdut,
prin gările Nimănui,
de către Destinul Fericirii?

3) Sclavul Rătăcirii

Răstignit,
pe stropii ploilor de Gânduri,
grele și întunecate,
mă revărs,
prin șanțurile adânci ale Ridurilor,
unui Timp al Nimănui,
de sângele căruia am fost legat,
cu lanțurile Disperării,
de către Destinul Durerii,
pentru a fi Sclavul Rătăcirii,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care sunt obligat,
să le slujesc,
de-a lungul,
întregilor mele,
Non-Sensuri ale Existenței.

4) Nici unul dintre noi

Acoperă-mi mormântul,
Speranțelor,
acestor Iluzii ale Vieții și Morții,
pe care le respir,
cu petalele Viselor tale,
Iubire,
încât să mi se acopere,
toate rădăcinile Disperărilor,
ce vor răsări nestingherite,
pe fruntea Amintirilor,
Inimii de Jar,
a Singurătății,
unui Orizont,
pe aripile căruia,
nici unul dintre noi,
nu vom mai zbura vreodată,
împreună.

5) Nu-și mai amintește Nimeni Niciodată

Umbre de Vise,
ce-au mai rămas din noi,
sunt aruncate,

pe străzile fără adrese,
ale Singurătății,
care le măcină într-una,
în malaxorul Norilor cenușii,
ce ne-au mai rămas,
drept hrană,
pe masa pustie a Gândurilor,
din Cimitirele de Cuvinte,
ale Absurdului,
unde ne căutăm și acum,
Identitatea pierdută,
a unei Iubiri,
despre care nu-și mai amintește,
Nimeni Niciodată,
să fi trecut,
prin dreptul ferestrelor de foc,
ale Așteptărilor noastre.

6) Zori ofiliți

Suspine zidite-n,
Iluziile Vieții și Morții,
Cimitirelor noastre de Cuvinte,
prin care ne înmormântăm,
Visele tulburi,
ale atâtor Zori ofiliți,
de bucuria falsă de a trăi,

pe fruntea Orizonturilor,
care îi duc spre Nicăieri,
rătăcindu-i prin Inimile de Vânt,
ale Deșertăciunii,
cu care ne învelim,
Regretele.

7) Să vagabondeze pe strada Absurdului

Țărmuri pustii de Priviri,
ne spulberă nisipul Gândurilor,
spre Zările încețoșate,
ale Iluziilor unor Amintiri,
din care încă mai sperăm,
să ne putem sculpta,
Eternitatea Clipei,
pe care am pierdut-o,
strivită de tălpile de plumb,
ale Viitorului,
ce pare a fi al Nimănui,
lăsat de izbeliște,
să vagabondeze,
pe strada Absurdului,
pe care am ajuns să locuim,
acum.

8) Până când devenim obezi

Zâmbete de plumb,
strivesc Visele Zorilor,
ce-abia se trezesc,
din somnul unor Gânduri,
ale Indiferenței,
pe care am întâlnit-o,
pe Zebra Binelui și Răului,
atunci când îi traversam,
Zilele fără adăpost,
ale Absurdului,
acestei Lumi,
care ne hrănește cu Nefericirea,
propriului trup,
până când devenim obezi,
de atâta Durere.

9) Soarele Visului

Plânge-mă cu rouă și cu dor,
Amintire,
să-mi pot spăla,
cu Lacrimile tale,
fața prăfuită cu stele căzătoare,
a Destinului meu.

Lasă-mă să înnoptez,
sub streașina Cerului liber,
al Ochilor tăi plânși,
printre zidurile Zilelor fără adăpost,
ale Vieții mele.

Aș mai putea fi vreodată,
Soarele Visului,
care ne lumina Calea Spre Absolut,
a Fericirii,
odată ce locuim,
prin cavourile Cimitirelor de Cuvinte,
pe care nu le mai vizitează,
nici una dintre Clipele,
cărora le-a dat naștere,
Iubirea noastră?

10) Zorii eterni ai Jurămintelor

Întrebat de Destin,
dacă pot să scriu,
Testamentul propriei mele Iubiri,
i-am răspuns zâmbind rece,
Orizontului gol și indiferent,
al Clipelor secate de noi înșine,
printr-o Lacrimă a Zorilor,
ce-au început să plouă,

cu stropi de Uitare,
peste fruntea fierbinte a Pasiunii,
din care ne clădisem,
undeva-cândva,
castelul din cărți de joc,
al Amintirilor din Viitor,
ce nu credeam vreodată,
că tocmai el,
prin încăperile căruia ne-am promis,
Zorii eterni ai Jurămintelor,
fără să trișăm vreodată,
se va nărui peste Visele noastre.

11) Rătăcesc haotic pe obrajii Timpului Nimănui

Lacrimi de Vânt,
rătăcesc haotic,
pe obrajii Timpului Nimănui,
împărțind Eternități de Clipe,
disperate,
Privirilor în care ne pierdem,
lăsându-ne răstigniți,
pe ochiurile de Apă ale Vieții,
care ne îneacă Speranțele,
cu valurile reci și indiferente,
ale Destinelor,
prin care nu reușim să înotăm,

pentru a ajunge la malul Viselor,
pe care ni le-au zămislit,
Absurdul,
despre care nici acum,
nu știm mai nimic.

12) Frigul spart de topoarele tăioase

Aripi grele de Așteptări,
lovesc aerul Gândurilor,
ca să ne înalțe,
cât mai departe de noi înșine,
la răscrucea Cerurilor de Cuvinte,
ale căror înțelesuri,
fulgeră cu stropii de gheață,
ai Compromisurilor,
unor Rugăciuni stinghere,
ce acoperă Singurătatea,
care tremură în Frigul spart,
de topoarele tăioase,
ale Zilelor fără adăpost,
în care ne locuiesc Clipele,
primite în dar de la Destin,
pentru a duce mai departe,
corvoada unui Sânge,
pătat de Păcatul Originar,
al Deșertăciunii acestei Lumi,
înecate în Absurd.

13) Pe umerii gârboviți ai Viitorului

Am început să mă înec,
de-atâtea Cimitire de Cuvinte,
câte îmi sunt aruncate,
de buzele inerte,
ale Frigului pătrunzător,
pe care trebuie să-l înghit,
până la ultimul său,
termometru de Gânduri,
înghețate bocnă,
pe umerii gârboviți ai Viitorului,
care ne-a amenințat,
că nu ne mai poate ține,
nici măcar prin Zilele fără adăpost,
ale Întunericului,
care s-a lăsat neliniștit,
peste Sentimentele noastre.

14) Obligați să ne vindem

Lasă-mă să-mi reazem Privirea,
de fereastra Gândurilor tale,
pentru a simți vibrațiile,
Eternității unui Univers,

în care știm că se află,
Steaua Nemuririi,
unei Iubiri,
pe care o căutăm,
încă de dinainte de a ni se naște,
Timpul,
pe pragul Absurd al căruia,
am fost obligați,
de către Deșertăciune,
să ne vindem,
Eternitățile de Clipe,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne-au dăruit în schimb,
atât de multă Disperare,
încât abia o mai putem duce,
către Uitarea de noi înșine.

15) Inimi de Jar

Inimi de Jar,
ard,
în cascadele galaxiilor,
de Vise,
iluminând,
Întunericul Singurătății,
cu Privirea Dumnezeului,
din Tine,

Iubire,
te rog,
înveșmântează-mă,
cu lacrimile de stele,
ale Răsăriturilor,
atât de căutate de Speranțele,
ce vor să le poarte,
în părul propriei lor Fericiri,
cărora să le lumineze,
Calea spre Absolut,
a Nesfârșirii,
din noi înșine.

16) Către palatul de Lacrimi al Iubirii

Câte aripi de Gânduri,
să-și fi sacrificat,
Amintirile din Viitor,
pentru a reuși să ne călăuzească,
pe calea ce duce,
către palatul de Lacrimi al Iubirii,
clădit de Nemărginirea,
Inimilor de Jar,
ale Nemuririi unui Cuvânt,
ce ne va trece,
dincolo de frontierele,
Iluziilor Vieții și Morții,

oricât de mult ni s-ar împotrivi,
Absurdul și Disperarea,
zidurilor ridicate,
de către Deșertăciunile,
Non-Sensurilor Existenței.

17) Noduri

Ghearele ferestrelor,
sparg Amintiri,
pe străzile pustii,
ale Inimilor de Vânt,
ce ne spulberă,
Clipele spre Nicăieri,
răsfirându-ne,
părul încâlcit al Gândurilor,
în Noduri,
pe care nici Privirile,
nu vor mai reuși,
să le dezlege vreodată,
oricât de mult s-ar strădui,
să ne țină,
de mâinile reci și transpirate,
ale Destinului.

18) De când ți-am pierdut definitiv adresa Iubire

Oricât de mult,
aș încerca să-ți cuprind,
Urmele Inimii,
ce mi-au mai rămas,
rezemate de fereastra,
Amintirilor mele,
risipite,
de brațele Viitorului Nimănui,
Iubire,
știu că n-am să reușesc,
decât să rănesc și mai mult,
Cuvintele,
prin care rătăcesc și acum,
pe străzile interminabile,
ale Singurătății,
de mine însumi,
de când ți-am pierdut definitiv adresa,
Destinului tău.

19) Ploile Viselor noastre

Țărmuri încâlcite,
în ghemurile Uitării,
încă își așteaptă tăcute Destinul,

care să le dezlege,
de ploile Viselor noastre,
ce-au început să sape,
albii de Disperare,
prin trupurile lor,
ca să ni se scurgă,
prin ele,
Cimitirele de Cuvinte,
ce au început să ne înconjoare,
Privirile tot mai grele,
ale Sentimentelor,
înecate în marea de Indiferență,
ale cărei valuri,
ne spăla nisipul Zilelor noastre,
până când au dispărut cu totul,
despărțindu-ne pentru totdeauna.

20) Cât de dureroase pot fi Clipele Deșertăciunii

Și-am rămas o urmă,
din Aripa ta,
Iubire,
care pătez,
cu Visele ruginite,
în care ne înveșmântam,
undeva-cândva,
strălucirea Fericirii,

până și întunericul Disperării,
unei Amintiri,
izvorâtă din Razele palide și triste,
ale Singurătății,
pe care le mai port,
așa de ochii lumii,
la butoniera propriilor mele,
Iluzii ale Vieții și Morții,
arătând cât de dureroase,
pot fi Clipele Deșertăciunii,
fără de mine însumi.

21) Strivindu-ne de asfaltul Absurdului

Ziduri de Vorbe Goale,
strivesc Dorințele tot mai abătute,
ale Amintirilor din Viitorul,
ce pare a fi acum,
al Nimănui,
fără Inima de Jar,
a Zâmbetului tău,
pierdut printre labirinturile,
Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne-au fost înmormântate Visele,
ce nu au vrut să ne părăsească,
chiar și după ce am căzut,
din brațele Adevărului Absolut,

strivindu-ne de asfaltul Absurdului,
negru și umed,
de atâtea Lacrimi de Cuvinte,
câte s-au lovit de el.

22) Orizonturile cenușii ale Disperării

Urme înghețate de Uitare,
se pierd în Răsăriturile Singurătății,
care ne înveșmântă Inimile descompuse,
ale Amintirilor din Viitorul,
tot mai bolnav,
de Indiferența,
care molipsește,
Visele,
de care încercăm să ne prindem,
Destinul,
fără să realizăm,
că se transformaseră în Coșmaruri,
ale căror valuri de Înțelesuri,
ne înecau Zâmbetele,
cu Orizonturile cenușii ale Disperării.

23) La secția de chirurgie sentimentală

Am fost programați,
împreună,
la secția de chirurgie sentimentală,
pentru a ne opera,
Zâmbetele înghețate,
pe buzele lipsite de expresivitate,
ale Cuvintelor,
tot mai dezinteresate,
de Pașii Gândurilor,
pe care-i aveam de urmat,
prin labirinturile ademenitoare,
ale Non-Sensurilor Existenței,
în care ne rătăceam,
pentru totdeauna,
unica noastră Ființă,
ce devenise a Nimănui.

24) Oricâte ofrande

Țărmuri de Vise rătăcite,
pe care,
nu le vom mai putea atinge,
niciodată,
decât cu Speranțele,

naufragiate,
ale unui Trecut,
prins cu tărie,
de pălmile trase,
obrajilor încremeniți,
ai Zorilor,
unui Absurd,
pe care nici Disperarea,
nu a mai reușit vreodată,
să-l îmbuneze,
oricâte ofrande,
de Promisiuni deșarte,
i-ar fi adus,
pe umerii vlăguiți,
ai Amintirilor noastre din Viitor.

25) Fără să cred că ne vom mistui

Atunci când ți-am dăruit,
o Aripă de Înger,
mi-aș fi dorit,
să te înalți către Paradisul,
Gândurilor mele,
unde să-ți pot îmbrățișa,
Cerul Viselor tale,
cu Nemurirea,
pe care am primit-o în dar,
de la Privirea unei Iubiri,

în care l-am regăsit,
pe Dumnezeul pierdut,
al Fericirii,
fără să cred că ne vom mistui,
în flăcările Absurdului unui Timp,
al Nimănui,
devenind o cenușă inertă,
spulberată de Vânturile reci,
ale Non-Sensului Existenței,
pe fața descompusă de Durere,
a Disperării.

26) Produse de întreținere a pielii

Clipele Iluziilor Vieții și Morții,
lucrează cu spor,
întrecându-se unele pe altele,
pentru a făuri,
cât mai multe produse,
de întreținere a pielii,
tot mai îmbătrânite și zbârcite,
a Disperării,
înecată în Riduri de Cuvinte,
ascunse sub straturi groase de cremă,
a Indiferenței,
fabricată după rețeta Absurdului,
din laboratoarele Disperării.

27) Ultimele picături de sevă

Frunze de Așteptări,
zac naufragiate,
pe solul tot mai înghețat,
al Gândurilor,
unde își pierd treptat,
până și ultimele picături de sevă,
care ne astâmpăra setea,
Privirilor unor Săruturi,
în vara sentimentală,
a Cerului de Cuvinte,
sub stelele căruia ne ascundeam,
îmbrățișările Viselor,
tot mai fierbinți,
care încălzesc acum,
Pașii rătăciți ai Disperării,
pierduți în iarna,
pustie și adâncă,
a Uitării.

28) Otrăvește cu bună știință

Cimitirele noastre de Cuvinte,
abia își mai pot duce,

Valizele pline cu Nimicuri,
ale Viselor decăzute,
în patima Deșertăciunii,
pe care o beau,
pe la colțurile străzilor,
unui Destin al Nimănui,
care otrăvește cu bună știință,
Eternitățile Clipelor,
prin care trebuie să ne trecem,
propria Viață,
ce ar vrea să se despartă,
de Iluzia și Absurdul,
Disperării pe care o trăim.

29) Zori de Lacrimi

Zori de Lacrimi,
zac legați,
cu lanțurile Promisunilor,
de Rădăcinile uscate,
ale unei Iubiri,
căreia nu i-a priit,
solul deșertic al Absurdului,
acestor Iluzii ale Vieții și Morții,
în care ne-am născut,
fără voia noastră,
Păcatele Originare,

ale Disperării,
pe apele cărora naufragiem,
încercând să zărim,
țărmul uitat al Regăsirii,
de noi înșine,
scăldat în aceeași,
Zori de Lacrimi.

30) Apa Sfântă a Vieții

Fântâni de rouă,
scot Apa Sfântă a Vieții,
în căușul palmelor unor Cuvinte,
rostite de Privirile Cerurilor,
pe fețele cărora,
se pot zări,
Răsăriturile Inimilor noastre de Jar,
ce aprind cu Focul Sacru al Iubirii,
Orizonturile Fericirii,
ce până atunci,
tremurau de frig,
pe buzele Viselor,
cărora nu le era permis,
să vorbească,
și Sufletelor noastre.

31) Printre imaginile reflectorizante

Plouă nervos cu șiroaie de Amintiri,
care se revarsă tăcute,
pe parbrizul Speranțelor,
prăfuit cu Uitare,
ale cărui ștergătoare,
abia mai reușesc să facă față,
Singurătății,
pe care o descoperă,
tot mai profundă și apăsătoare,
printre imaginile reflectorizante,
prin care se pierd,
semnele de circulație,
ale Sângelui descompus,
al Cuvintelor,
ce par a nu mai avea nimic de spus,
atunci când abia mai circulă,
pe arterele tot mai pustii,
ale Sufletului,
condimentat cu stopurile obraznice,
ale unor treceri de Vise,
spre Moarte.

32) Ceas bătrân și surd

Speranțe răstignite,
apasă greu,
limbile scorojite,
ale unui Ceas bătrân și surd,
ce-și amintește și acum,
printre sughițuri de regrete,
timpurile tinereții,
ruginite acum,
când era Oră Exactă,
și toate Visele,
de pe peronul prăfuit,
al unei Gări a Absurdului,
se conformau ordinelor sale,
despărțindu-se de trenul,
care le ducea Viața,
către Trecut,
fără să poată crede atunci,
când se afla,
în Inima de Vânt,
ale acelor Vremuri,
că va deveni el însuși,
un Trecut.

33) Răsfirate în mii de cioburi

Orizonturi tăcute și triste,
lovesc cu Inimile de Pustiu,
Cerurile sparte ale Gândurilor,
răsfirate în mii de cioburi,
ce nasc frânturile vagaboande,
ale unor Cimitire de Cuvinte,
în care ne tăiem adeseori Speranțele,
ce lasă să ni se scurgă,
Sângele Neîmplinirilor,
pe Țărâna înghețată,
a unui Zâmbet încleștat,
din care Păcatele Originare,
ale Absurdului,
ne-au clădit trupurile Viselor deșarte,
ce-și caută și acum Iubirea.

34) Înroșindu-ne Orizonturile

Gheare de nori,
sfâșie Cerul Speranțelor,
din care țâșnește,
sângele Păcatelor Originare,
înroșindu-ne Orizonturile,

Disperărilor,
care ne fură Iubirea,
ducând-o dincolo de noi,
în Amintirile Viitorului,
din care provenim,
și pe care,
ochii înlăcrimați ai Durerilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
nu le pot discerne.

35) Se hrănește cu Țărâna Întrupării noastre

Porți masive de Întrebări,
țin fără voia lor,
Răspunsurile închise,
după gratiile,
Cimitirelor de Cuvinte,
zidite de Iluziile Vieții și Morții,
menite să ne apere de noi înșine,
cei care ne-am putea elibera,
de Moartea,
care se hrănește,
cu Țărâna Întrupării noastre,
în Absurd, Disperare și Durere,
primită în dar,
de la Păcatele Originare,
care ne propovăduiesc,

un Paradis,
al integrării în Non-Sensurile Existenței.

36) La răscrucea Compromisurilor

Trepte spre Cer,
stau încuiate,
de Păcatele Originare,
Destinelor frânte,
ale Absurdului,
din care Vina,
își croșetează,
haine cât mai groase,
pentru Iarna,
de sfârșit de Lume,
a Cuvintelor înghețate,
ce vor veni,
să ne ningă,
cu răceala lor pustie,
Iubirea,
pe care Gerul o va transforma,
într-o statuie fără grai,
la răscrucea Compromisurilor,
dintre Uitare și Remușcare.

37) Ne reaprind Dorințele înghețate

Zâmbete descompuse,
se topesc pe acoperișurile Disperării,
Zilelor fără adăpost,
prin care putem zări,
stelele căzătoare ale Speranțelor,
care ne reaprind,
Dorințele înghețate,
rătăcite prin cuptoarele Regretelor,
reci și indiferente,
ale Destinului,
care nici acum,
nu știe ce să facă cu noi,
până nu îi spun,
Iluziile Vieții și Morții,
în ce mod să ne ucidă,
fiecare Clipă pe care o respirăm,
în această Lume ce pare,
a Nimănui.

38) Respirația Fericirii

Atunci când pălmile Creației,
vor răvăși părul stelelor,
pe care îl va împleti,

Destinul nostru,
fără să-l mai lase vreodată,
să cadă,
peste umerii Orizonturilor,
Păcatelor Originare,
care ne ucid pline de cruzime,
Eternitățile Clipelor,
să știi că și Amintirile Viitorului,
își vor putea arăta fața,
în Lumina Divină,
a Iubirii,
amintindu-ne de Nemurirea,
în care putem să ne reîntoarcem,
numai împreună,
cu Privirile Eternității,
în care ne pierdem,
respirația Fericirii.

39) Igrasia Singurătății

Trenuri de Remușcări,
opresc în gările părăsite,
ale Speranțelor noastre obosite,
de atâta stat,
prin Sălile de Așteptare,
ale Iubirii,
pe care le macină,

igrasia Singurătății,
ce nu poate fi înlăturată,
de nici un detergent,
al Promisiunilor reci și insalubre,
ce șterg Lacrimile Zorilor,
sfârșiți și triști,
ai Fericirii.

40) Atributele sfințeniei

Învăluiți în Misterele stelelor căzătoare,
încercăm să ne salvăm Focul Sacru,
al Inimilor de Jar,
ce bat și acum ora exactă a Nemuririi,
în aglomerația de Deșertăciuni,
a Iluziilor Vieții și Morții,
cărora adeseori suntem nevoiți,
să le acordăm atributele sfințeniei,
care ne obligă mai apoi,
să le slujim Disperarea și Absurdul,
până la ultima noastră suflare a Durerii,
ce ne-a fost dată,
să o respirăm.

41) Amintiri pierdute în praful Non-Sensurilor

Amintiri pierdute,
în praful Non-Sensurilor Existenței,
încearcă să ne îmbrățișeze,
Zilele fără adăpost,
prin care ne ducem Disperarea,
de a trăi,
fără de noi înșine,
înroșind Zorii Singurătății,
cu Lacrimile Sângelui,
ce țâșnește din rănile deschise,
ale atâtor Cimitire de Cuvinte,
pe care le rostim fără de sens,
propriilor noastre,
Iluzii ale Vieții și Morții.

42) În genunchii Mesajelor

Orizonturi apăsătoare și pustii,
strivesc stolurile de Cuvinte,
căzute în genunchii Mesajelor,
tot mai indiferente și reci,
pe care Toamna Ochilor pierduți,
ai Norilor din Priviri,

ni le trimite,
la ora Întâlnirii,
Singurătății,
cu noi înșine,
care am înțeles,
în cele din urmă,
că nu mai știm Calea,
de a ne reîntoarce,
către Eternitatea Clipei,
în care ne hrăneam,
numai cu Iubire.

43) Printre degetele Gândurilor

Oare de ce?,
Visele Iubirii noastre,
s-au transformat,
în Perdele de fum,
spulberate de Inimile de Vânt,
ale Promisiunilor,
care le ridică,
răsfirându-le,
printre degetele Gândurilor,
către Cerurile pustii și reci,
ale Regretelor,
a căror gheare,
le sfârtecă Înțelesurile,

până când nu mai rămâne Nimic,
din noi.

44) În Oceanul rece al Creației

Până și Apusurile răstignite,
pe Orizonturile pustii și însingurate,
se mistuie în flăcările Amintirii tale,
Iubire,
ce arde întregul Univers al Stelei,
care ne-a făcut să ne întâlnim,
pe razele strălucitoare ale Destinului ei,
gata să ne poarte,
către Nesfârșirea pe care o regăseam,
în Ochii de Jar,
ai Inimilor noastre,
dacă nu am fi căzut,
în Oceanul rece al Creației,
Iluziilor Vieții și Morții,
unde am rămas încleștați,
cu palmele Nemuririi înghețate,
pe Obrajii,
căzuți în Absurdul unei Dureri,
a Deșertăciunii unei Singurătăți,
pe care trebuie să o împărțim,
cu Privirile pierdute,
ale Disperării,
din Sufletele noastre.

45) Catargul Destinului

E-atâta liniște,
pe plajele pierdute ale Viselor,
încât nici o aripă de val,
a Regăsirii,
nu se mai arată la Orizontul,
Speranțelor noastre,
rănite de furtunile devastatoare,
ale Despărțirii,
de catargul Destinului,
care ne unea,
pe aceeași corabie a Vieții,
ducându-ne mereu,
pe buzele grațioase,
ale Cuvintelor,
atâtor Răsărituri,
unde ne beam,
Zâmbetul de Dimineață,
al Fericirii.

46) Până și Sângele Amintirilor

Urme răstignite pe fruntea Uitării,
ne cer cu ultimele sforțări,
căte o picătură de Apă a Vieții,

fiindcă simt că le părăsește,
până și Sângele Amintirilor,
care le curge prin venele strivite,
de piroanele boante ale Cuvintelor,
pe care ni le rostim zilnic,
Disperării,
primită în dar,
de la Destinul,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care suntem obligați să-l slujim,
de către Păcatele Originare,
ale Trecutului,
unui Dumnezeu care nu ne aparține.

47) Să dormim sub Cerul liber al Gândurilor

Știu Iubire,
că ți-am dăruit,
numai buchete de Zile fără adăpost,
dar să știi,
că erau unicele,
pe care le găseam,
pe tarabele Iluziilor Vieții și Morții,
și care-mi era permis,
să ți le aduc,
dar, decât să fi ajuns,
cu brațele Viselor goale,

în întâmpinarea ta,
am preferat,
să dormim sub Cerul liber al Gândurilor,
acelor buchete,
știind că până la urmă,
tot vom fi alungați,
de Iarna grea și rece,
a Cuvintelor,
ca să ne adpostim,
fiecare,
pe unde îl nimerește,
Destinul.

48) Stele de Vise

Ziduri de Cuvinte,
șoptite Inimilor de Cer,
ale Speranțelor,
atâtor Stele de Vise,
ce ne despart de noi înșine,
lăsându-ne să rătăcim,
pe Balanța Gândurilor de Plumb,
care ne aruncă în adâncurile,
Disperării,
unde ne înecăm cu Absurdul,
porților ferecate,
ale Destinului,
ce ne-a fost dat,

de Singurătatea unui Dumnezeu,
al Nimănui,
ce ne vroia alături de El,
de parcă nu știa,
că vom fi însoțiți mereu,
de Păcatele Lui Originare,
făurite anume pentru noi.

49) Bătând cu disperare la porțile Castelelor de Nisip

Creația a ajuns să ne cânte,
la urechile surde ale Deșertăciunii,
Inimilor noastre de Vânt,
numai pe Riduri adânci,
de strune veștejite,
care traversează fruntea unui Timp,
al Absurdului,
printre stelele,
Promisiunilor noastre căzătoare,
mereu neîmplinite,
ce ne caută și acum,
bătând cu disperare,
la porțile Castelelor de Nisip,
ale Privirilor noastre,
care se sfărâmă neputincioase,
sub greutatea valurilor,
Iluziilor Vieții și Morții.

50) Destinul condamnat la Deșertăciune

Oricâte Ferestre de Zâmbete,
am încerca să deschidem,
Răsăriturilor unor Speranțe,
toate au fost sparte,
de aglomerația Absurdurilor,
pe care încercăm să le ocolim,
fără să știm vreodată,
că fac parte,
din Destinul condamnat la Deșertăciune,
al Iluziilor Vieții și Morții noastre,
în care ne-am întrupat Neputințele,
de a mai fi noi înșine vreodată,
cei care zburam pe aripile Nemuririi,
unei Stele a Iubirii,
ce pare stinsă,
pentru totdeauna,
Ochilor Singurătății acestei Lumi,
a Nimănui.

51) La Balul Mascat al Existenței

Iluzia Fericirii,
poartă de fiecare dată,
la Balul Mascat al Existenței,

doar Pași de carton,
solemni și efemeri,
îndeajuns de strălucitori,
încât să orbească
Absurdul,
mirele fără de sfârșit,
al Disperării,
mereu condusă,
la altarul Deșertăciunilor,
de către Destinul,
Iluziilor Vieții și Morții,
Durerilor noastre.

52) Știrbi și lipsiți de Sens

Roți masive de Zile fără adăpost,
ne învârt Timpul,
până-i amețesc Anii,
tot mai bătrâni,
știrbi și lipsiți de Sens,
ai Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne-am înecat,
Amintirile Viitorului,
fiind mai apoi obligați,
să ne încarnăm,
în mocirla pierdută,
din adâncurile Deșertăciunilor,

atâtor Dureri,
pe care doar Cimitirele de Cuvinte,
mai sunt în stare,
să le exprime coerent,
Absurdului.

53) Chiar dacă ne striga

Rădăcini uscate,
își plâng Amintirile Sevelor,
ale căror fantome de Gusturi,
încărunțesc până și Privirile,
Cimitirelor de Cuvinte,
în care ne-am înmormântat,
Amintirile unui Viitor,
pe care l-am considerat,
de fiecare dată,
ca fiind al Nimănui,
chiar dacă ne striga,
din adâncurile fără de margini,
ale propriilor noastre Ființe,
plin de Disperare,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii.

54) Dat spre păstrare

Buchete de Lacrimi,
legate cu Priviri pierdute,
sunt aruncate în Calea spre Absolut,
a Iluziilor Vieții și Morții,
care vor să atingă perfecțiunea,
Gardurilor de sârmă ghimpată,
ce ne înconjoară,
Visele Iubirii,
ce nu vor să se supună,
Absurdului,
ce ne-a fost dat spre păstrare,
de către Destinul,
Deșertăciunii acestei Lumi,
a Disperării.

55) Cu sau fără voia noastră

Coroane de Flăcări,
aprind Focul Sacru al Iubirii,
pe creștetul Adevărului Absolut,
al Străinului nostru Subconștient,
la care ne raportăm de fiecare dată,
cu sau fără voia noastră,

indiferent de Iluziile Vieții și Morții,
conștiente de acest aspect,
motiv pentru care,
L-au implorat pe Dumnezeu,
să ne încătușeze,
cu plumbul Păcatelor Originare,
și au reușit,
lăsându-ne nouă,
doar Singurătatea,
față de propriul nostru Sine.

56) Urme ale Trecutului

Atunci când avem impresia că,
conversăm cu stelele Iubirii,
Prezentului,
de fapt vorbim,
unor Urme ale Trecutului,
tot mai îndepărtat de noi înșine,
pe care le-au lăsat,
Pașii astrali ai Luminii Divine,
rătăcită alături,
de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
prin adâncurile Universului,
ce zace paralizat,
pe străzile pustii și triste,
ale Destinului nostru.

57) Vise

Maluri de Cuvinte,
se surpă isteric,
în valurile Întrebărilor tot mai șifonate,
ale Conștiinței Vârtejurilor de Speranțe,
rebele și fără adăpost,
precum ne sunt Zilele fluviului de Priviri,
care se scurg,
în oceanul Iluziilor Vieții și al Morții,
după ce au cerșit prin Lume,
o singură Clipă de Adevăr,
primind în schimb,
Plumbul cenușiu al Norilor,
unor Vise,
înecate în Absurdul unei Deșertăciuni.

58) Îndulcitor artificial

Ramuri uscate,
de Compromisuri,
zgârie Cerul pustiu,
al Inimilor de Vânt,
prin care abia se mai scurge,
Sângele Răsăriturilor,

unor Sentimente,
obscure și banale,
ce ascund Gândurile,
împotmolite în Speranțe deșarte,
ale Disperării,
despre Adevărul,
unor Priviri de plumb,
al Orizontulurilor Dimineții,
servite,
de ascunzișurile Deșertăciunii,
ca îndulcitor artificial,
Singurătății atâtor Eternități de Clipe,
irosite pe tejghelele soioase,
ale Non-Sensurilor Existenței.

59) Deșerturile Absurdului

Amintiri înghețate,
încremenesc,
Viitorul Gândurilor,
într-un dans nebun,
al Zilelor fără adăpost,
în care ne-am adâncit,
Speranțele tot mai pustii,
ale Viselor,
ce-au ajuns,
năruite și triste,

la tălpile Iubirii,
purtată pe umerii,
tot mai vlăguiți,
ai Compromisurilor,
cu noi înșine,
după ce au traversat,
deșerturile Absurdului,
acestei Lumi a Disperării,
crezând că vor învinge.

60) Putem să ne ucidem Sentimentele

Aripi zdrențuite de Dor,
șterg lacrimile,
Cerului pustiu și rece,
al Singurătății de noi înșine.

Stoluri de Cuvinte,
părăsesc ținuturile Sufletelor,
îndreptându-se neputincioase,
spre zările mai calde,
ale Compromisurilor.

Doar Iluziile Vieții și Morții,
ne-au mai rămas,
să ne aline Disperarea,
cu promisiunea fermă,

că putem să ne ucidem,
Sentimentele.

61) Cel mai important dar

Gânduri de carton,
străjuiesc Zilele fără adăpost,
ale Fericirii,
ce doarme sub Cerul liber,
al Compromisurilor,
pe care le facem,
cu Iluziile Vieții și Morții,
atunci când le ducem,
la altarul propriei noastre Conștiințe,
știind că sunt unicele,
care ne pot oferi Moartea,
ce rămâne,
cel mai important dar,
în această Lume a Disperării,
care ne poate salva,
de noi înșine,
cei care suntem,
o imagine deformată,
a ceea ce am fost,
în Nemurirea Iubirii.

62) Ne otrăvește constant

Ne-am întrupat,
în Castelele de Nisip,
ale Non-Sensurilor Existenței,
pe care ne-am clădit,
Visele deșarte,
ale unei Lumi,
a Absurdului,
ce se năruie mereu,
sub valurile sângelui rece,
al unui Timp,
care ne otrăvește constant,
cu Anii tot mai grei și insuportabili,
ai Deșertăciunilor,
pe care le respirăm,
la fiecare pas,
al Inimilor noastre de Vânt.

63) Ultimul și primul nostru vals

Zâmbește-mi Iubire,
să știu că pot să te invit,
la Balul Mascat,
al propriei mele vieți,

furată de către,
Destinul Deșertăciunilor,
acestei Lumi,
pe umerii cărora să dansăm,
ultimul și primul nostru vals,
al Adevărului Absolut,
pe care te rog să mi-l arăți,
în vitrina acelui Cuvânt,
cu nume de Moarte,
datorită căruia,
voi reuși să evadez,
din această Existență,
a Non-Sensurilor.

64) Tăceri vinovate

Tăceri vinovate,
ning peste Cețurile Amintirilor,
care orbesc,
până și Zilele fără adăpost,
pe care le mai avem de dus,
pe umerii tot mai costelivi,
ai Voinței,
legată la ochii tulburi,
de fluviu însetat de vârtejuri,
de către Iluziile Vieții și Morții,
care navighează,
între malurile surpate ale sale.

65) La morga Gândurilor

Cascade de Pasiuni,
se surpă în căderi libere,
peste târgurile înfometate,
după carnea Sentimentelor,
de contrabandă,
vândută pe sub mână,
doar celor dispuși să ofere,
prețul cerut,
de Iluziile Vieții și Morții,
pentru a fi pusă,
pe mesele de la morga Gândurilor,
care se hrănesc cu autopsiile acesteia.

66) Deșertul nemărginit al Amneziilor

Zidurile reci și insalubre,
pe care ni se sprijină,
Non-Sensurile Existenței,
au început să se surpe,
în Privirile descompuse,
ale Amintirilor,
care ne-au desfășurat,
înaintea ochilor de Cer ai Viselor,

Deșertul nemărginit,
al Amneziilor,
din care suntem forțați,
de către Iluziile Fericirii,
să ne clădim Castele de Nisip,
unde să poată locui,
Zilele fără adăpost,
predestinate nouă.

67) Dincolo de Cerurile oricărei Conștiințe

Tot ce-a mai rămas din noi,
Iubire,
sunt niște Trepte părăginite,
ce își așteaptă nerăbdătoare,
Pașii ruinați,
ai Amintirilor din Viitorul Nimănui,
care să le urce,
Visele,
până dincolo de Cerurile,
oricărei Conștiințe,
ce ar reuși să mai întrupeze,
Disperarea,
prin care să curgă,
sângele putred al Absurdului,
care ne-a hrănit până acum,
Non-Sensurile Existenței,
ale acestei Lumi.

68) Adânc în Ochii de Vânt

Oare cine ne-a tras,
Perdelele de fum,
ale Conștiinței,
să ne poată privi,
adânc în Ochii de Vânt,
ai Dorințelor noastre,
mereu Neîmplinite?,
astfel încât,
să ne poată promite,
exact acele Iluzii ale Vieții și Morții,
pe care le-am fi așteptat adeseori?,
pe Lumea Disperării acestui Absurd,
al Non-Sensurilor Existenței?

69) Mocirla tot mai groasă a Întrupărilor

Rezemați de mușchii umezi,
ai Lacrimilor de Plumb,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ne pregătim pentru Fericire,
fără să înțelegem,
că aceasta,
este și va rămâne,

același fum,
al Non-Sensurilor Existenței,
pe care-l înghit de fiecare dată,
Cimitirele noastre de Cuvinte,
pe străzile ruinate ale Compromisurilor,
ce-și spală frunțile asudate,
de Mocirla tot mai groasă a Întrupărilor,
cu care ne înveșmântă,
Deșertăciunea,
ajutată de Disperarea și Absurdul,
Destinelor,
pe care mai apoi,
le vom sluji,
tot restul vieții.

70) Într-un Ritual al Disperării

Orizonturi răstignite,
pe Ochii de Vânt,
ai Plăcerilor descompuse,
ne urmăresc Cumpenele,
ce-abia mai pot scoate,
din Fântânile Compromisurilor,
câte o cană de pustiu,
pe care să o sfărâmăm,
de fruntea rece și indiferentă,
a Iluziilor Vieții și Morții,

într-un Ritual al Disperării,
Genunchilor răniți,
de Gândurile roase,
ale Singurătății.

71) Zei ai Purității de cristal

Toate Visele noastre,
au fost dincolo de Timp,
Zei ai Purității de cristal,
din pălmile cărora,
își sorbea Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
Pacea,
iar acum toți aceștia,
zac sparți pe asfaltul murdar,
al Gândurilor,
Non-Sensurilor Existenței,
de unde ne zâmbesc,
prin cioburile ce-au mai rămas din ei,
tăindu-ne pe alocuri Disperarea,
Deșertăciunea și Absurdul,
propriei Întrupări,
în Nimicnicia acestei Lumi,
încercând să determine,
Iluziile Vieții și Morții,
să ne elibereze de noi înșine.

72) Ideile Lacrimilor de Plumb

Rădăcini disperate,
sparg asfaltul negru și greu,
al Zilelor fără adăpost,
în care ne locuiesc Clipele istovite,
ale Deșertăciunii de a exista,
doar pentru o fărâmă de Simțire,
pe care să o soarbă,
Moartea salvatoare,
din Ochii pustii de Cer,
ai Sufletelor noastre istovite,
de atâtea săpat,
prin stânca impersonală a Conștiinței,
pentru a scoate la suprafața,
Absurdului acestei Lumi,
din Disperarea care ne macină,
Amintirile Viitorului,
Ideile Lacrimilor de Plumb,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

73) Otrăvite cu Vise alergice

Zori de Cuvinte,
își trimit razele văduve,

ale Gândurilor cernite,
tot mai reci și indiferente,
pe mesele de morgă,
ale Autopsiilor unor Speranțe,
ce au decedat,
otrăvite cu Vise stricate,
ajunse în putrefacție,
fiindcă au creat alergie,
Disperărilor de plumb,
ale Absurdului unei Conștiințe,
a Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne-am întrupat,
Simțirea.

74) Într-o direcție opusă

Poduri de Lacrimi,
se întind către Zările mistuite,
de Singurătate,
ale Fericirilor,
a căror Existențe,
sunt sortite eșecului,
fiindcă Nimeni,
nu poate ajunge să le îmbrățișeze,
Menirea,
fiind opriți la frontiera Absurdului,

care ne cere o mulțime de documente,
scrise cu majuscule,
de către Deșertăciunile,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care nu le vom avea niciodată,
oricâte căni de pustiu am bea,
în onoarea Disperării,
care conduce întregul departament,
de pașapoarte al acestei Lumi,
fiindcă Tărâmul către Moarte,
este într-o direcție opusă,
Simțămintelor noastre.

75) Flori sălbatice de Vise

Flori sălbatice de Vise,
se unduiesc în ritmul valurilor de Speranțe,
ale Inimilor de Vânt,
ce bat Orizonturile neobosite,
în arta alergatului de propriul nostru Sine.

Ierburi înalte de Idei,
se apleacă spre Pașii apăsători ai Gândurilor,
căutându-le o încălțăminte de Amintiri,
cât mai comodă,
și care să li se potrivească,
mai ales,

cerințelor tot mai stricte,
ale Amintirilor din Viitor.

76) Sperând că vor purta noroc

Pocoave de foc,
ale Viselor,
iluminează copitele Gândurilor,
sperând că vor purta noroc,
cailor liberi ai Privirilor,
ce aleargă în herghelii,
de Cuvinte nerostite,
care-și așteaptă locul,
pe mesele îmbelșugate,
cu Sentimente,
ale Iubirilor,
unei Lumi a Fericirii,
care pare a-și fi pierdut,
la ruleta Destinului,
propriile Iluzii ale Vieții și Morții,
lăsându-ne să respirăm,
aerul tare al înălțimilor Nemuririi.

77) Biciuindu-le cu tot felul de Speranțe

Orizonturile au început,
să râdă isteric,
zărind goana nebună după profit,
a Societății de Consum Moarte,
pe spinarea căreia ne alergăm Visele,
biciuindu-le cu tot felul de Speranțe,
care le ustură atât de tare,
încât de cele mai multe ori,
se transformă în Coșmaruri,
ce ne bântuie,
până și Absurdul,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne consideră uneori prea cruzi,
cu propria Disperare.

SORIN CERIN
- VISE -
-Poezii filozofice-

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se

trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe

cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gînduri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de

inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum

şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum". Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii", înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune" e angajat într-o combinaţie

gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene

peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării." Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine". Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată." Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum."/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului". Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…".

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă", în raport cu „eternitatea", actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului

sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex,* şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul

revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."

- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vitupereazã „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii

spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi

construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al

omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".

- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel

o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986